

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

CAUZA ALEXANDRU MARIAN IANCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 60858/15)

HOTĂRÂRE

Art. 6 (latura penală) • Instanță imparțială • Același judecător a făcut parte din completul de doi judecători din apel, în ambele proceduri îndreptate împotriva reclamantului • Acuzații de părtinire respinse de instanțele interne prin decizii temeinic motivate

STRASBOURG

4 februarie 2020

DEFINITIVĂ

22/06/2020

*Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție.
Aceasta poate suferi modificări de formă.*

În cauza Alexandru Marian Iancu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Jon Fridrik Kjølbro, *președinte*,

Faris Vehabović,

Iulia Antoanella Motoc,

Carlo Ranzoni,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Jolien Schukking,

Péter Paczolay, *judcători*,

și Andrea Tamietti, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 14 ianuarie 2020,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 60858/15 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Alexandru-Marian Iancu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 4 decembrie 2015, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul V.-E. Vasilică, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Invocând art. 3 și art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul a susținut, în special, caracterul inuman al condițiilor detenției sale și că instanța de apel care a examinat cauza sa penală nu a fost imparțială.

4. La 4 mai 2017, capetele de cerere sus-menționate au fost comunicate Guvernului, iar celelalte capete de cerere au fost declarate inadmisibile în temeiul art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1965 și în prezent se află în detenție în Penitenciarul Rahova.

A. Primul proces penal împotriva reclamantului (cauza nr. 171/P/2003)

6. Printr-o decizie a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din 29 septembrie 2005, reclamantul a fost trimis în judecată pentru evaziune fiscală în formă continuă și asociere în scopul săvârșirii infracțiunii de spălare de bani. Alte opt persoane, inclusiv cetățeni străini, au fost de asemenea trimise în judecată în baza unor acuzații similare. Procurorul a susținut că reclamantul a săvârșit infracțiunile sus-menționate în perioada 2000-2003, în calitate de administrator sau director al mai multor societăți comerciale private (societățile A, B și C), falsificând evidențele contabile în legătură cu achizițiile de produse petroliere, pentru a introduce pe piață produse ilegale, precum și pentru a se sustrage de la plata impozitelor. S-a susținut că infracțiunile au fost săvârșite în complicitate cu o serie de alte societăți private care se ocupau cu achiziționarea și vânzarea de produse petroliere. De asemenea, procurorul a decis disjungerea pentru a se continua examinarea unor fapte suplimentare săvârșite de reclamant în complicitate cu alți suspecti, în cadrul unui alt dosar (nr. 692/P/2005), întrucât acestea nu aveau legătură cu faptele cauzei examinate în cadrul procesului respectiv.

7. La 28 noiembrie 2011, Tribunalul București l-a condamnat pe reclamant la zece ani de închisoare pentru infracțiunile de mai sus. Instanța a luat în considerare, la condamnarea reclamantului, acțiuni specifice care au avut loc în cadrul unei perioade stabilite, pe baza unui număr de facturi și transferuri bancare – toate enumerate în hotărâre, cu datele și cifrele corespunzătoare. Împotriva acestei hotărâri au declarat apel toate părțile.

8. Apelul a fost examinat de un complet de judecată format din doi judecători, C.B. și M.A.M., din cadrul Curții de Apel București. Reclamantul a solicitat să fie achitat și a cerut instanței să examineze probele strânse de procurori în faza inițială a anchetei și care făcuseră, până la acea dată, obiectul cauzei nr. 692/P/2005. Aceste probe, care includeau rapoarte ale poliției, rapoarte ale autorităților fiscale și transcrieri ale convorbirilor telefonice dintre reclamant și unul dintre pârâții din cauza nr. 692/P/2005, dovedeau – în opinia reclamantului – rolul minor pe care acesta l-a avut în administrarea societăților în cauza aflată pe rolul instanței și, prin urmare, nevinovăția sa.

9. În cadrul ședinței din 15 februarie 2013, instanța a decis să disjungă acuzațiile referitoare la unul dintre coaculpații reclamantului, B.K.M., care trebuiau să fie examinate în cauza nr. 692/P/2005.

10. La 14 octombrie 2014, după examinarea tuturor probelor, inclusiv a probelor menționate la punctul 8 de mai sus, și după audierea mărturiilor tuturor inculpaților, martorilor și părților prejudiciate, în cadrul unei hotărâri motivate extensiv, de 275 de pagini, completul de judecată, compus din judecătorii C.B și M.A.M., l-a condamnat pe reclamant pentru evaziune fiscală în formă continuă și asociere în scopul săvârșirii infracțiunii de spălare de bani și l-a condamnat la doisprezece ani de închisoare.

B. Al doilea proces penal împotriva reclamantului (cauza nr. 692/P/2005)

11. Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din 24 august 2006, reclamantul a fost trimis în judecată pentru complicitate la înșelăciune, două capete de acuzare de instigare la abuz în serviciu contra intereselor persoanei, în formă calificată și continuată, două capete de acuzare de constituirea și apartenența la un grup de crimă organizată și două capete de acuzare de spălare de bani. Procurorul a susținut că reclamantul a săvârșit infracțiunile menționate anterior în perioada 2002-2003, în calitate sa de administrator sau director al mai multor societăți comerciale private (și anume societățile A și B, menționate la punctul 6 de mai sus, și, în plus, societățile E, F și G), cauzând astfel prejudicii semnificative bugetului statului, în contextul privatizării unei societăți cu capital de stat (societatea D). Principala activitate a companiei D era producția de cauciuc sintetic. Alte cinci persoane au fost, de asemenea, trimise în judecată pentru acuzații similare.

12. La 16 decembrie 2014, Tribunalul București l-a condamnat pe reclamant la treisprezece ani și opt luni de închisoare pentru infracțiunile de mai sus. Împotriva acestei hotărâri au declarat apel toate părțile.

13. Ședințele din cadrul apelului au început în fața unui complet al Curții de Apel București, compus din doi judecători, D.D. și C.B.

14. În cadrul primei ședințe în apel, care a avut loc la 11 mai 2015, acuzarea a solicitat, în interesul justiției și în vederea soluționării aspectelor civile ale cauzei, examinarea speței în lumina primului dosar de urmărire penală, finalizat prin hotărârea din 14 octombrie 2014 (a se vedea supra, pct. 6-10). Această cerere a fost admisă, iar dosarul cauzei nr. 171/P/2003 a fost conexas la dosarul cauzei aflate deja pe rolul curții de apel.

1. Recuzarea judecătorilor C.B. și D.D. pentru părtinire

15. La 15 mai 2015, unul dintre inculpați a recuzat completul de apel pentru părtinire, susținând că judecătoarea C.B. s-a pronunțat anterior în cauza nr. 171/P/2003, care avea legătură cu cauza aflată pe rolul instanței la momentul respectiv. În plus, s-a susținut că judecătorul D.D. și-a exprimat deja opinia cu privire la vinovăția inculpaților.

16. La 20 mai 2015, un complet format din alți doi judecători ai Curții de Apel București a decis să admită cererea de recuzare, după audierea reprezentanților legali și a procurorului în cadrul unei ședințe desfășurate în camera de consiliu. În decizie au fost citate pe larg jurisprudența Curții și alte documente europene și s-a considerat că existau îndoieli justificate în ceea ce privește imparțialitatea celor doi judecători.

17. Îndoielile s-au bazat, în primul rând, pe modul în care a fost desfășurată procedura de către cei doi judecători în cursul primelor două ședințe de apel. Mai precis, faptul că parchetul și-a prezentat motivele de apel după

desemnarea completului de apel, iar motivele respective citau pe larg opinia judecătoarei C.B. cu privire la chestiunea confiscării, opinie pe care acesta o făcuse publică cu diferite ocazii; faptul că inculpaților, care, în cadrul primei ședințe de apel, solicitaseră mai mult timp pentru a-și pregăti răspunsul, li s-a acordat o amânare foarte scurtă, de numai trei zile; și faptul că, în prima ședință de apel, au fost dispuse anumite măsuri, fără ca acestea să fi fost discutate mai întâi cu părțile. De asemenea, s-a menționat că președintele completului a declarat, în cursul aceleiași ședințe: „vă informăm încă de la început că acesta este un caz foarte vechi referitor la acte care fie s-au prescris, fie se vor prescrie în curând, așa cum a reținut instanța inferioară, astfel încât vom acorda o amânare foarte scurtă, în speranța de a soluționa cauza cât mai curând posibil [...]”. S-a considerat că această declarație a creat impresia că judecătorul D.D. adoptase opinia instanței inferioare cu privire la aplicarea termenului de prescripție, care constituia un alt element ce pune la îndoială imparțialitatea judecătorului în cauză.

18. Ulterior, în ceea ce o privește pe judecătoarea C.B., s-a constatat că, atunci când a permis conexarea cauzei nr. 171/P/2003 cu respectiva cauză care face obiectul apelului, aceasta a admis implicit faptul că exista o legătură puternică între cele două cauze. Acest lucru dovedea că aceasta avea deja o opinie cu privire la cauza supusă apelului. În plus, legătura dintre cele două cauze era clară, întrucât anumite probe strânse de anchetatori (inclusiv un raport de expertiză și documentele financiare ale societăților aflate sub controlul inculpaților) erau comune ambelor cauze. De asemenea, s-a observat că doctrina juridică a arătat că „unui judecător care a pronunțat o anumită hotărâre într-o cauză i-ar fi greu să își schimbe opinia, chiar și în prezența unor elemente noi”.

19. Având în vedere elementele de mai sus, s-a decis că există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea celor doi judecători ar fi putut fi afectată și că aceștia (au fost recuzați pe motiv că) erau incompatibili cu o examinare imparțială a cauzei, în temeiul art. 64 alin. (1) lit. (f) din Codul de procedură penală („C. proc. pen.”) (a se vedea infra, pct. 38). S-a dispus ca această cauză să fie repartizată aleatoriu unui alt complet de apel.

2. Declarația de abținere a judecătorului M.A.M.

20. În urma deciziei de mai sus, cauza a fost repartizată unui alt complet, compus din judecătorii M.A.M. și T.G.

21. La 2 iunie 2015, judecătorul M.A.M. a declarat că se abține de la judecarea cauzei din următoarele motive:

„Motivul următoarei declarații este acela că am fost membru al completului de apel care a pronunțat hotărârea nr. 1207/14.10.2014 a Curții de Apel București [...], referitoare, printre altele, la pârâțul Alexandru-Marian Iancu.

Deși infracțiunile pe care s-a întemeiat hotărârea sus-menționată au fost diferite de cele din prezenta cauză, pentru a elimina orice suspiciune cu privire la posibila mea

lipsă de imparțialitate în soluționarea speței, formulez această declarație de abținere, în temeiul art. 64 alin. (1) lit. (f) din C proc. pen.”

22. La 2 iunie 2015, în cadrul unei ședințe în camera de consiliu, un complet de doi judecători al Curții de Apel București, compus din T.G. și B.O. – care a fost unul dintre judecătorii de serviciu care au examinat cererile procedurale din acea săptămână – a respins declarația de abținere, susținând că nu există motive pentru a pune la îndoială imparțialitatea judecătorului M.A.M.

23. Motivele acestei decizii au fost prezentate într-o încheiere de zece pagini, în care s-a declarat că principiile unui proces echitabil și care se desfășoară într-un termen rezonabil, repartizarea aleatorie a cauzelor și continuitatea completului de judecată sunt absolute și că orice excepții trebuie să fie justificate temeinic. Simplul fapt că judecătorul respectiv a participat la examinarea cauzei și la adoptarea hotărârii din 14 octombrie 2014 nu putea să dea naștere unei suspiciuni rezonabile că imparțialitatea acestuia ar fi afectată, întrucât cele două cauze se refereau la infracțiuni diferite și la inculpați diferiți (cu excepția reclamantului și a unui alt inculpat).

24. Citând jurisprudența Curții, judecătorii au continuat să examineze infracțiunile judecate în cadrul celor două proceduri și au concluzionat că singura legătură dintre acestea era că urmărirea penală începuse inițial în același dosar penal, dar ulterior, având în vedere că nu exista nicio legătură între diferitele infracțiuni, acestea au fost disjuncte, rezultând două dosare separate. În plus, după examinarea celor două cauze aflate în discuție, nu s-a găsit nicio dovadă care să susțină ideea că judecătorul M.A.M. a exprimat, în prima cauză, o opinie cu privire la vinovăția vreuneia dintre persoanele acuzate în cauza în curs de soluționare. De asemenea, hotărârea se citește după cum urmează în ceea ce privește utilizarea probelor comune celor două cauze:

„În ceea ce privește administrarea probelor din prezenta cauză, legalitatea, relevanța și utilitatea probelor trebuie să fie examinate în legătură cu faptele și persoanele care fac obiectul fiecărei cauze în parte; nu se poate considera, *ab initio*, că, în speță, utilizarea unui raport de expertiză, care a fost elaborat în contextul unei chestiuni complexe, referitor la un număr mare de activități în curs de investigare, a constituit o «antepronunțare» privind existența tuturor infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată sau privind vinovăția lor.”

3. Continuarea procedurii

25. Procedura apelului a fost reluată ulterior în fața completului compus din judecători M.A.M. și T.G.

26. În cadrul următoarei ședințe, din 3 iunie 2015, reprezentantul reclamantului i-a recuzat pe cei doi judecători ai completului, plângându-se că au existat două hotărâri contradictorii privind imparțialitatea judecătorilor care au examinat cauza: hotărârea din 20 mai 2015, prin care judecătoarea C.B. a fost declarată incompatibilă pentru o examinare imparțială a cauzei, și

hotărârea din 2 iunie 2015 de respingere a declarației de abținere formulate de judecătorul M.A.M. Acesta a solicitat ca ambele hotărâri să fie examinate de un alt complet de judecată, în vederea concilierii acestora. Alți inculpați l-au recuzat, de asemenea, pe judecătorul M.A.M. pentru părtinire, susținând că aceleași motive pentru care C.B. a fost declarată incompatibilă erau aplicate și în cazul lui M.A.M., întrucât acesta făcuse parte, alături de C.B., din același complet care adoptase hotărârea din 14 octombrie 2014. Procurorul a cerut instanței să respingă aceste cereri de recuzare, argumentând că nu există nicio contradicție între deciziile adoptate cu privire la imparțialitatea judecătorilor care au examinat cauza. Completul de apel, prezidat de M.A.M., a decis să respingă cererile, declarând că acestea invocau aceleași fapte și motive care fuseseră deja examinate pe larg în hotărârea adoptată cu privire la declarația de abținere a judecătorului M.A.M. În ceea ce îl privește pe judecătorul T.G., s-a constatat că noul Cod de procedură penală prevedea inadmisibilitatea cererii de recuzare a judecătorului chemat să decidă asupra cererii de recuzare pentru părtinire sau asupra declarației de abținere (a se vedea supra, pct. 38).

27. Următoarea ședință a fost stabilită pentru 4 iunie 2015. În cursul acestei ședințe, reprezentantul reclamantului a contestat încă o dată întregul complet pentru părtinire, argumentând că anterioarele cereri de recuzare pentru părtinire și declarația de abținere nu ar fi trebuit să fie examinate de aceiași judecători care făceau obiectul cererii respective. Parchetul a susținut că respectiva cerere era inadmisibilă în temeiul art. 67 alin. (5) din C. proc. pen., din motive identice cu cererile anterioare de recuzare. Completul a susținut că motivele respingerii cererilor de recuzare, astfel cum au fost prezentate în procesul-verbal al ședinței anterioare, erau încă valabile și nu trebuiau reexaminat. Prin urmare, cererea a fost respinsă ca inadmisibilă.

28. La 8 iunie 2015, Curtea de Apel București, reunită într-un complet compus din judecătorii M.A.M. și T.G., l-a condamnat pe reclamant definitiv pentru complicitate la înșelăciune, două capete de acuzare de instigare la abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, constituirea și apartenența la un grup de crimă organizată și două capete de acuzare de spălare de bani și l-a condamnat la paisprezece ani de închisoare. Ceilalți inculpați, inclusiv B.K.M. (a se vedea supra, pct. 9), au fost condamnați pentru infracțiuni similare. La condamnarea reclamantului, instanța a ținut seama de acțiuni specifice care au avut loc la anumite date, pe baza unei serii de contracte, facturi și transferuri bancare, toate fiind enumerate în hotărâre, cu datele și cifrele corespunzătoare, și fiind diferite de cele pe care se întemeiaseră hotărârile din primul dosar de urmărire penală.

C. Evenimentele ulterioare

29. La 8 și 16 iunie 2015, trei dintre inculpații din cel de-al doilea dosar de urmărire penală au înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție o cerere de

strămutare a apelului, pe baza suspiciunilor acestora legate de lipsa imparțialității judecătorilor Curții de Apel București.

30. La 16 iunie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție l-a informat pe președintele Curții de Apel București cu privire la cerere și a solicitat clarificări, în conformitate cu procedura în cauză.

31. La 29 iunie 2015, vicepreședintele Curții de Apel București a răspuns Înaltei Curți de Casație și Justiție după cum urmează:

„Este adevărat că suspiciunile privind lipsa de imparțialitate în ceea ce privește un membru al completului de judecată ar fi trebuit să fie infirmate printr-o rezoluție adecvată privind abținerea judecătorului M.A.M.

În situația actuală (hotărârea fiind definitivă), singura soluție procedurală ar fi admiterea cererii, casarea hotărârii și schimbarea locului de judecare a apelului, prin trimiterea cauzei în fața altei instanțe de apel, eliminând astfel orice suspiciune cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorilor instanței care s-a pronunțat asupra apelului.

În sfârșit, suspiciunile privind imparțialitatea judecătorilor au fost amplificate de faptul că, după respingerea declarației de abținere a judecătorului M.A.M., completul de apel a schimbat pentru 3 iunie 2015 data ședinței stabilite pentru 17 iunie 2015 și a stabilit următoarea ședință pentru 4 iunie 2015, într-un termen foarte scurt.

Prin urmare, pentru a evita posibila pronunțare de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a unei hotărâri de constatare a unei încălcări a art. 6 din Convenție, urmată de necesitatea unei revizuirii a hotărârii de condamnare, după executarea unei părți considerabile a pedepsei, sugestia de mai sus ar fi mai adecvată.”

32. La 16 iulie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins cererea, întrucât motivele invocate nu justificau strămutarea apelurilor.

33. La 3 iulie 2015, reclamantul a depus o plângere în fața Consiliului Superior al Magistraturii („CSM”) – organul responsabil cu gestionarea și soluționarea problemelor disciplinare în cadrul sistemului judiciar – susținând, printre altele, că dispozițiile legale care reglementează incompatibilitatea judecătorilor fuseseră încălcate în procedura privind apelul său, care s-a finalizat prin hotărârea din 8 iunie 2015.

34. La 23 septembrie 2015, Inspekția Judiciară din cadrul CSM, după examinarea înregistrărilor din baza de date electronică aferente dosarului în cauză, precum și a informațiilor transmise de Curtea de Apel București, a constatat că au fost respectate dispozițiile legale și reglementările interne privind repartizarea aleatorie a dosarelor și compunerea completelor de judecată. Toate cererile de recuzare sau de abținere au fost examinate și soluționate în conformitate cu legea, în cadrul unor decizii temeinic motivate. Argumentul specific privind participarea judecătorului M.A.M. la procedurile anterioare în care acesta l-a condamnat pe reclamant a fost examinat în detaliu și respins în conformitate cu legea. Celelalte argumente privind desfășurarea apelului, cum ar fi faptul că perioada dintre ședințe a fost excesiv de scurtă, preocupările privind anumite măsuri procedurale sau decizii luate de judecători în cursul ședințelor de apel, precum și probele care au fost evaluate în mod greșit, au fost considerate aspecte legate de fondul cauzei care nu

puteau face obiectul unui control realizat de către CSM. Cu toate acestea, s-a constatat că hotărârea de condamnare din 8 iunie 2015 a fost temeinic motivată și s-a întemeiat pe dispozițiile legale relevante.

D. Detenția reclamantului din 4 iunie 2015

35. În cursul ședinței din 4 iunie 2015, reclamantul, care a insistat asupra recuzării judecătorului M.A.M. și care nu a respectat ordinul instanței de a păstra tăcerea, a fost găsit vinovat de sfidarea instanței și scos din sala de judecată.

36. Reclamantul a susținut că, după scoaterea sa din sala de judecată, a fost ținut în camera de arest a Curții de Apel București, într-o celulă însalubră, infestată cu insecte, fără aerisire, cu un tavan puțin mai înalt de doi metri, fără mobilă și fără să i se dea apă sau mâncare.

37. Guvernul a prezentat o scrisoare de la compartimentul administrativ al Curții de Apel București, explicând că în camerele de arest din cadrul instanței există mai multe celule prevăzute cu toalete, chiuvete, apă curentă, sistem de ventilație, încălzire, sistem de iluminare artificială și bănci. Celulele erau curățate zilnic. La 4 iunie 2015, reclamantul a fost ținut în detenție singur, într-o celulă de aproximativ 5 m², cu toate facilitățile enumerate mai sus, timp de aproximativ șapte ore. În plus, în documentele întocmite de autoritățile Penitenciarului Rahova se menționa că reclamantul servise micul dejun înainte de a părăsi închisoarea și că a putut să-și ia la el mâncarea proprie. În conformitate cu regulamentul penitenciarului, acesta ar fi putut să depună la administrația penitenciarului o cerere pentru a primi hrană solidă pentru ziua pe care urma să o petreacă în afara închisorii, dar nu a făcut acest lucru.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

38. Dispozițiile naționale relevante din Codul de procedură penală, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, se citesc după cum urmează:

Art. 64

Incompatibilitatea judecătorului

„(1) Judecătorul este incompatibil dacă:

- a) a fost reprezentant sau avocat al unei părți ori al unui subiect procesual principal, chiar și în altă cauză;
- b) este rudă sau afîn, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situație dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal cu una dintre părți, cu un subiect procesual principal, cu avocatul ori cu reprezentantul acestora;
- c) a fost expert sau martor, în cauză;

- d) este tutore sau curator al unei părți sau al unui subiect procesual principal;
 - e) a efectuat, în cauză, acte de urmărire penală sau a participat, în calitate de procuror, la orice procedură desfășurată în fața unui judecător sau a unei instanțe de judecată;
 - f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată. [...]
- (3) Judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desființarea ori casarea hotărârii. [...]"

Art. 66

Abținerea

„(1) Persoana incompatibilă este obligată să declare, după caz, președintelui instanței, procurorului care supraveghează urmărirea penală sau procurorului ierarhic superior că se abține de a participa la procesul penal, cu arătarea cazului de incompatibilitate și a temeiurilor de fapt care constituie motivul abținerii.

Art. 67

Recuzarea

„(1) În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declarație de abținere, părțile, subiecții procesuali principali sau procurorul pot face cerere de recuzare, de îndată ce au aflat despre existența cazului de incompatibilitate.

(2) [...] Este inadmisibilă recuzarea judecătorului sau a procurorului chemat să decidă asupra recuzării. [...]

(4) Cererea de recuzare se formulează oral sau în scris, cu arătarea, pentru fiecare persoană în parte, a cazului de incompatibilitate invocat, a temeiurilor de fapt cunoscute la momentul formulării cererii. [...]

(5) Nerespectarea condițiilor prevăzute la alin. (2) - (4) sau formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt invocate într-o cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă, atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare. [...]"

Art. 68

Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării

„(2) Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată. [...]

(5) Soluționarea abținerii sau recuzării se face, în cel mult 24 de ore, în camera de consiliu. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită. [...]

(7) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac.”

39. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 17/2012, publicată în Monitorul Oficial la 6 decembrie 2012, a examinat un apel în interesul legii și a hotărât că un judecător care a soluționat o cauză în conformitate cu procedura simplificată de stabilire a vinovăției unuia dintre inculpați, nu devine automat incompatibil pentru judecarea cauzei în privința celorlalți inculpați, într-o cauză în care toți inculpații au fost trimiși în judecată prin aceeași decizie a procurorului, pentru infracțiuni conexe. Poziția judecătorului devine incompatibilă cu o examinare imparțială a cauzei numai în cazul în care acesta și-a exprimat opinia cu privire la soluția care urmează să fie adoptată în privința celorlalți inculpați, în motivarea hotărârii pronunțate în cadrul procedurii de stabilire a vinovăției.

III. MATERIALE DE DREPT COMPARAT

40. Curtea a efectuat un studiu comparativ privind legislația a douăzeci și opt de state membre ale Consiliului Europei (Austria, Azerbaidjan, Belgia, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Croația, Estonia, Federația Rusă, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Islanda, Italia, Lituania, Macedonia de Nord, Norvegia, Polonia, Portugalia, Regatul Unit, Republica Cehă, Serbia, Slovenia, Spania, Suedia, Turcia, Ucraina și Ungaria). Studiul comparativ sugerează că, în sistemele juridice penale ale tuturor acestor state membre, există patru motive comune care impun abținerea judecătorilor:

- (a) dacă judecătorul în cauză este victima infracțiunii în cauză;
- (b) dacă judecătorul a avut sau are o relație (soț/soție sau rudă până la gradul al treilea) cu inculpatul, victima sau orice persoană care participă la procedură;
- (c) dacă judecătorul a fost implicat anterior în cauză într-o altă calitate (de exemplu, în calitate de procuror, ofițer de poliție, reprezentant legal, martor, etc.);
- (d) dacă judecătorul a participat anterior la examinarea cauzei în exercitarea funcției sale de judecător, de exemplu, dacă a pronunțat o hotărâre privind arestarea sau detinerea în calitate de judecător de instrucție/delegat cu efectuarea anchetei preliminare.

41. În șaptesprezece state membre, inclusiv Austria, Bulgaria, Croația, Franța, Germania, Italia și Polonia, codurile penale relevante stabilesc o clauză generală care impune unui judecător să se abțină în toate celelalte situații care ar putea pune la îndoială imparțialitatea sa. În plus, în Franța, un judecător trebuie să se abțină în cazul în care a existat o altă procedură judiciară între acesta sau una dintre rudele sale apropiate și unul dintre participanții la procedură sau una dintre rudele sale apropiate și, de asemenea, în cazul în care judecătorul este implicat într-o procedură desfășurată în fața unei instanțe în cadrul căreia unul dintre acești participanți este judecător. În Italia, un judecător trebuie, de asemenea, să se abțină în cazul în care are un interes financiar în procedură sau dacă oricare dintre părți sau reprezentanții

legali este debitor sau creditor în raport cu acesta sau cu soțul/soția ori copiii săi.

42. În majoritatea statelor, o cerere de abținere depusă de un membru al unui complet de judecată este examinată în camera de consiliu de către un alt complet care nu include judecătorul în cauză. În Austria, Norvegia și Estonia, cererea de abținere este examinată de președintele instanței.

43. În doar opt state membre (Azerbaidjan, Croația, Estonia, Finlanda, Norvegia, Polonia, Slovenia și Suedia) există obligația legală de a motiva respingerea unei cereri de abținere. În treisprezece state membre (Austria, Bosnia și Herțegovina, Federația Rusă, Germania, Grecia, Islanda, Macedonia de Nord, Portugalia, Regatul Unit, Republica Cehă, Spania, Turcia, și Ungaria), o astfel de obligație nu este prevăzută în mod explicit, dar poate fi dedusă din cadrul juridic relevant. În Belgia, Bulgaria, Franța, Italia și Lituania nu există nicio obligație legală, exprimată explicit sau care poate fi dedusă, de a motiva respingerea unei cereri de abținere.

IV. DOCUMENTE INTERNAȚIONALE RELEVANTE

44. Documentele internaționale relevante referitoare la imparțialitatea judecătorilor pot fi găsite în hotărârea pronunțată în cauza *Harabin împotriva Slovaciei* (nr. 58688/11, pct. 104-10, 20 noiembrie 2012).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

45. Reclamantul s-a plâns că, în data de 4 iunie 2015, a fost reținut timp de mai multe ore în condiții inumane, cu încălcarea art. 3 din Convenție, care se citește astfel:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

46. Reclamantul a susținut că celula în care a fost ținut din camera de reținere a Curții de Apel București era insalubră, nu avea aerisire și avea un tavan jos. În plus, a pretins că nu i s-a dat apă sau hrană întreaga zi pe care a petrecut-o în afara penitenciarului.

47. Guvernul a susținut că reclamantul a fost deținut în condiții adecvate (a se vedea supra, pct. 37).

48. Curtea observă că există un dezacord considerabil între părți cu privire la condițiile de detenție la care a fost supus reclamantul la 4 iunie 2015. În același timp, Curtea constată că argumentele Guvernului sunt detaliate și susținute de diverse documente (a se vedea supra, pct. 37).

49. În plus, Curtea subliniază că, exceptând acuzațiile reclamantului, nu există nicio probă la dosar care să îi susțină pretențiile. În această privință, Curtea observă că reclamantul, care a fost reprezentat de un avocat (a se vedea supra, pct. 27), nu a depus nicio plângere la autoritățile naționale relevante cu privire la condițiile detenției sale din 4 iunie 2015. Fără să analizeze eficiența unei astfel de plângeri, Curtea a hotărât deja că aceasta i-ar fi servit reclamantului ca probă pentru susținerea pretențiilor sale [a se vedea *Tirean împotriva României*, nr. 47603/10, pct. 50, 28 octombrie 2014, și *Mureșan împotriva României* (Comitet), nr. 2962/13, pct. 42, 8 noiembrie 2016].

50. În plus, din dosar nu reiese clar dacă reclamantul s-a plâns vreodată de efectele pe care le-ar fi putut avea asupra sănătății sale pretinsele condiții neadecvate de detenție din acea zi.

51. În aceste condiții, Curtea nu este convinsă că tratamentul la care a fost supus reclamantul la 4 iunie 2015 a atins pragul minim de gravitate necesar pentru a constitui un tratament inuman și degradant.

52. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

53. Reclamantul s-a plâns de lipsa de imparțialitate a completului de judecată, cu încălcarea garanțiilor prevăzute la art. 6 din Convenție, care se citește astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.”

A. Cu privire la admisibilitate

54. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat, în sensul art. 35 § 3 lit. (a) din Convenție. Constată, de asemenea, că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

55. Reclamantul a susținut că judecătorul M.A.M., care mai întâi a pronunțat o hotărâre prin care l-a condamnat într-o cauză anterioară și, ulterior, a judecat și l-a condamnat într-un al doilea proces penal, nu putea fi considerat imparțial. Cele două procese erau conectate unul cu altul, iar judecătorul însuși a declarat că se abține de la participarea la al doilea proces.

Acesta a susținut că decizia de respingere a cererii de abținere formulate de judecătorul M.A.M. a constituit o eroare judiciară. Acesta a subliniat că, în mai multe cauze, Curtea a susținut anterior (a se vedea, de exemplu, *De Cubber împotriva Belgiei*, 26 octombrie 1984, seria A nr. 86, și *Altay împotriva Turciei*, nr. 22279/93, 22 mai 2001) că, în acest context, chiar și aparențele pot avea o anumită importanță. Acesta a concluzionat că îndoielile sale în ceea ce privește lipsa de imparțialitate a judecătorului M.A.M. erau justificate în mod obiectiv de elementele de fapt similare, comune celor două cauze, precum și de faptul că, și în cadrul celui de-al doilea set de proceduri, judecătorul în cauză a decis că reclamantul era vinovat.

56. Guvernul a susținut că reclamantul nu a răsturnat prezumția de imparțialitate a judecătorului M.A.M. din perspectiva aspectului subiectiv al testului relevant stabilit de Curte, întrucât, în cererea sa de abținere, judecătorul în cauză nu a admis existența vreunui motiv de incompatibilitate în privința acestuia, acesta formulând cererea doar ca măsură de precauție. În ceea ce privește testul obiectiv al imparțialității, invocând cauzele *Marguš împotriva Croației* [(MC), nr. 4455/10, CEDO 2014 (extrase)] și *Craxi III împotriva Italiei* [(dec.), nr. 63226/00, 14 iunie 2001], Guvernul a susținut că simpla participare a unui judecător la procedura anterioară cu privire la reclamant nu putea, în sine, să ridice îndoieli cu privire la imparțialitatea acestuia. Judecătorul M.A.M. se afla într-o situație diferită de cea a judecătoarei C.B. Recuzarea acesteia din urmă fusese dispusă din mai multe motive, nu doar pentru că aceasta pronunțase hotărârea din 14 octombrie 2014. Guvernul a subliniat că, abia după ședința din 11 mai 2015 a fost depusă cererea de recuzare împotriva judecătoarei C.B. pentru părtinire așadar, ca urmare a măsurilor adoptate în cursul ședinței respective. În plus, participarea judecătorului M.A.M. la procedura anterioară cu privire la reclamant a fost examinată în detaliu în cadrul unei decizii temeinic motivate, care a concluzionat că aceasta nu constituia un motiv relevant, de natură să ridice suspiciuni cu privire la imparțialitatea acestui judecător.

2. Motivarea Curții

a) Principii generale

57. Curtea reiterează că art. 6 § 1 din Convenție îi impune unei instanțe să fie imparțială. Imparțialitatea denotă absența prejudecăților sau a părtinirii. În conformitate cu jurisprudența Curții, există două teste pentru a aprecia dacă o instanță este imparțială în sensul art. 6 § 1. Primul test (subiectiv) constă în încercarea de a stabili care sunt convingerile personale ale unui anumit judecător într-o anumită cauză. Imparțialitatea personală a unui judecător se prezumă până la proba contrară. Al doilea test (obiectiv) implică să se stabilească dacă, în afară de comportamentul personal al unui judecător, există fapte verificabile care pot ridica îndoieli cu privire la imparțialitatea sa

(a se vedea *Dragojević împotriva Croației*, nr. 68955/11, pct. 111, 15 ianuarie 2015).

58. În marea majoritate a cauzelor având ca obiect problema imparțialității, Curtea s-a axat pe testul obiectiv. Cu toate acestea, nu există o delimitare foarte clară între imparțialitatea subiectivă și imparțialitatea obiectivă, deoarece comportamentul unui judecător poate nu doar să genereze îndoieli obiectiv justificate cu privire la imparțialitatea sa, din punctul de vedere al unui observator extern (testul obiectiv), ci poate viza și chestiunea convingerii personale (testul subiectiv). Astfel, în unele cauze, în care poate fi dificil să se obțină probe pe baza cărora să fie răsturnată prezumția de imparțialitate subiectivă a judecătorului, cerința privind imparțialitatea obiectivă oferă o garanție suplimentară importantă (a se vedea *Otegi Mondragon împotriva Spaniei*, nr. 4184/15 și alte 4 cereri, pct. 54, 6 noiembrie 2018).

59. În ceea ce privește testul obiectiv, este necesar să se stabilească dacă, în afară de conduita judecătorului, există fapte verificabile care pot ridica îndoieli privind imparțialitatea sa. Rezultă că, pentru a decide dacă, într-o anumită cauză, există un temei legitim pentru a se teme de lipsa de imparțialitate a unui judecător sau a unui complet de judecată, punctul de vedere al persoanei implicate este important, dar nu decisiv. Decisiv este faptul dacă temerea respectivă poate fi considerată justificată în mod obiectiv (ibid., pct. 55).

60. Testul obiectiv privește în principal legăturile ierarhice sau de altă natură existente între judecător și alte persoane care participă la procedură. Prin urmare, trebuie să se decidă, în fiecare caz în parte, dacă relația în cauză este de natură și de o asemenea amploare încât să indice o lipsă de imparțialitate din partea instanței (ibid., pct. 56).

61. Punctul de vedere al justițiabililor este important, dar nu decisiv; aspectul decisiv este dacă orice îndoieli în această privință pot fi considerate justificate în mod obiectiv. În această privință, chiar și aparențele pot avea o oarecare importanță, sau, altfel spus, „nu trebuie doar să se facă dreptate, ci (trebuie) să se și vadă că se face dreptate”. Punctul de interes îl constituie încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o insuflă populației. În consecință, orice judecător în privința căruia există un motiv întemeiat că acesta nu este imparțial trebuie să se abțină (a se vedea *Harabin împotriva Slovaciei*, nr. 58688/11, pct. 131, 20 noiembrie 2012).

62. De asemenea, trebuie să se țină seama de considerentele de organizare internă. Existența unor proceduri naționale de garantare a imparțialității, și anume a unor norme care reglementează abținerea judecătorilor, este un factor relevant. Aceste norme denotă preocuparea legiuitorului național pentru eliminarea oricărei îndoieli privind imparțialitatea judecătorului sau a instanței în cauză și constituie o încercare de a asigura imparțialitatea, prin eliminarea cauzelor acestor preocupări. Pe lângă asigurarea absenței unei părținiri concrete, acestea sunt menite să elimine orice aparență de parțialitate

și astfel să contribuie la promovarea încrederii pe care instanțele trebuie să o insufle populației (ibid., pct. 132).

63. În jurisprudența sa, Curtea a hotărât că simplul fapt că un judecător al instanței de fond a emis decizii anterioare privind aceeași infracțiune nu poate fi considerat, în sine, o justificare pentru temerile privind imparțialitatea judecătorului [a se vedea *Hauschildt împotriva Danemarcei*, 24 mai 1989, pct. 50, seria A nr. 154, și *Romero Martin împotriva Spaniei* (dec.), nr. 32045/03, 12 iunie 2006, cu privire la decizii din etapa preliminară procesului; *Ringeisen împotriva Austriei*, 16 iulie 1971, pct. 97, seria A nr. 13; *Diennet împotriva Franței*, 26 septembrie 1995, pct. 38, seria A nr. 325-A; și *Vaillant împotriva Franței*, nr. 30609/04, pct. 29-35, 18 decembrie 2008, cu privire la situația judecătorilor cărora le-a fost trimisă spre rejudecare o cauză, după ce o decizie a fost anulată sau casată de o instanță superioară; *Thomann împotriva Elveției*, 10 iunie 1996, pct. 35-36, *Culegere de hotărâri și decizii 1996-III*, cu privire la rejudecarea unui inculpat condamnat *in absentia*; și *Craxi III împotriva Italiei* (dec.), nr. 63226/00, 14 iunie 2001, și *Ferrantelli și Santangelo împotriva Italiei*, 7 august 1996, pct. 59, *Culegere 1996-III*, cu privire la situația unor judecători care au participat la proceduri împotriva unor co-inculpați].

b) Aplicarea acestor principii în prezenta cauză

64. În speță, au fost introduse apeluri în fața Curții de Apel București în legătură cu două proceduri penale separate, îndreptate împotriva reclamantului. Primul set de proceduri se referea la infracțiunile financiare comise de reclamant în calitatea sa de administrator sau director al mai multor societăți comerciale private, în ceea ce privește relația acestora cu alte societăți comerciale private (a se vedea supra, pct. 6). Al doilea set de proceduri se referea la aceleași tipuri și la alte tipuri de infracțiuni financiare săvârșite de reclamant, în aceeași perioadă, în calitatea sa de administrator sau director atât al aceluiași societăți ca în prima cauză, precum și al altor societăți, dar în ceea ce privește relația acestora cu o societate cu capital de stat, în contextul specific al privatizării sale (a se vedea supra, pct. 11). În ambele seturi de proceduri, reclamantul a fost condamnat de un complet format din doi judecători, dintre care unul a făcut parte din ambele complete, și anume judecătorul M.A.M.

65. Reclamantul a susținut că ambele seturi de proceduri erau conexe, întrucât se refereau la fapte similare și, prin urmare, judecătorul M.A.M., care făcuse parte din completul care îl condamnase în prima cauză, nu și-ar fi putut schimba opinia în a doua cauză.

66. Curtea nu este convinsă că există probe care să arate că judecătorul M.A.M. (sau celălalt membru al completului) a dat dovadă de părtinire (personală) împotriva reclamantului, în cadrul celui de-al doilea set de proceduri penale. În opinia Curții, cauza trebuie așadar să fie examinată din perspectiva testului imparțialității obiective și, mai precis, este necesar să

abordeze problema dacă îndoielile reclamantului, care rezultă din situația specifică a acestuia, pot fi considerate justificate în mod obiectiv în circumstanțele cauzei (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Otegi Mondragon și alții*, citată anterior, pct. 60).

67. Curtea observă că ambele seturi de proceduri se referă la diferite infracțiuni financiare, toate săvârșite în aceeași perioadă. În cursul celui de-al doilea set de proceduri, dosarul din prima cauză a fost conexat cu cel din a doua cauză, întrucât anumite elemente de probă erau comune celor două cauze (a se vedea supra, pct. 14).

68. Curtea constată, de asemenea, că judecătoarea C.B., care participase la primul set de proceduri, alături de judecătorul M.A.M., a fost declarată incompatibilă pentru a examina cauza în cadrul celui de-al doilea set de proceduri, printr-o încheiere din 20 mai 2015 (a se vedea supra, pct. 15-19). Cu toate acestea, încheierea sus-menționată se întemeiase pe o serie de elemente legate de comportamentul acestei judecătore în cursul primei ședințe de apel din cel de-al doilea set de proceduri, în afară de legătura dintre cele două cauze, care poate fi dedusă din decizia completului de apel de a conexa cele două dosare și de a utiliza probele comune ambelor cauze (a se vedea supra, pct. 18).

69. La rândul său, judecătorul M.A.M. a formulat o cerere de abținere, pentru a elimina orice suspiciune cu privire la posibila sa lipsă de imparțialitate (a se vedea supra, pct. 21). Întrucât nu a făcut referire, în cererea sa, la niciun motiv specific pentru abținerea sa, Curtea este de acord cu Guvernul în ceea ce privește faptul că M.A.M. a formulat cererea de abținere doar ca măsură de precauție (a se vedea, *a contrario*, *Rudnichenko împotriva Ucrainei*, nr. 2775/07, pct. 36 și 117, 11 iulie 2013, în care judecătoarea în cauză a menționat în mod expres, în cererea sa de abținere, că își exprimase deja opinia cu privire la incidentul în care fusese implicat reclamantul).

70. Cererea de abținere formulată de judecătorul M.A.M. a fost examinată de un complet de doi judecători, care au pronunțat o decizie motivată, în care au răspuns la toate argumentele invocate de reclamant (a se vedea, *a contrario*, *Rudnichenko*, citată anterior, pct. 117), constatând că simplul fapt că acesta participase la examinarea cauzei anterioare împotriva reclamantului nu putea să dea naștere unei suspiciuni rezonabile că imparțialitatea acestuia ar fi afectată (a se vedea supra, pct. 23-24). Curtea constată, de asemenea, că judecătorii care au examinat cererea de abținere au concluzionat, după examinarea celor două seturi de proceduri în cauză, că nu exista nicio dovadă care să susțină ideea potrivit căreia judecătorul M.A.M. își exprimase, în prima cauză, opinia cu privire la vinovăția vreunui dintre inculpații în cauza în curs de soluționare (a se vedea supra, pct. 24).

71. Curtea observă, de asemenea, că plângerile privind pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului M.A.M. au fost examinate și respinse de Înalta Curte de Casație și Justiție (a se vedea supra, pct. 29-32), precum și de CSM (a se vedea supra, pct. 33-34). Cu aceste două ocazii, judecătorii înaltei

instanțe și membrii organului disciplinar al sistemului judiciar au examinat argumentele invocate în fața lor, precum și procedura care s-a încheiat cu pronunțarea hotărârii definitive din 8 iunie 2015, și au stabilit, pe de o parte, că nu existau motive care să justifice o schimbare a locului de desfășurare a apelului (a se vedea supra, pct. 32) și, pe de altă parte, că toate cererile de recuzare sau de abținere fuseseră examinate și soluționate în conformitate cu legea, în cadrul unor încheieri temeinic motivate, și că hotărârea de condamnare a fost temeinic motivată și s-a bazat pe dispozițiile legale relevante (a se vedea supra, pct. 34).

72. În acest context, Curtea consideră că, în afară de pretinsa similitudine dintre cele două seturi de proceduri, comportamentul judecătorului M.A.M., atât în primul, cât și în al doilea set de proceduri, nu a fost de natură să justifice în mod obiectiv temerile reclamantului cu privire la imparțialitatea acestuia (a se vedea, *a contrario*, *Otegi Mondragon și alții*, citată anterior, pct. 65, în care s-a constatat că judecătoria a cărei imparțialitate a fost contestată a avut o atitudine părtinitoare împotriva reclamantului, într-un set anterior de proceduri, întrucât aceasta a folosit, în mod public, expresii care sugerau că își formase deja o opinie nefavorabilă cu privire la cauza reclamantului, înainte ca respectiva cauză să fie soluționată definitiv). În plus, atunci când a respins cererea de abținere, Curtea de Apel București a prezentat motive suficiente și relevante pentru decizia sa, care erau compatibile cu jurisprudența Curții (a se vedea *Dragojević*, citată anterior, pct. 121).

73. Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că îndoielile reclamantului cu privire la imparțialitatea judecătorului care a prezidat completul de judecată care a examinat cauza sa nu pot fi considerate justificate în mod obiectiv.

74. În consecință, nu a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATE, CURTEA

1. *declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere formulat în temeiul art. 6 § 1 și inadmisibilă cu privire la celelalte capete de cerere;
2. *hotărăște* că nu a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 4 februarie 2020, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Andrea Tamietti
Grefier adjunct

Jon Fridrik Kjølbro
Președinte